

Tomas en Matis

Hoe het allemaal begon....

Inge Sanders

Geboorte... het moment waarop ouders overspoeld worden door euforie, door overweldigend geluk. Ze zijn fier om wat ze verwezenlijkt hebben, om het nieuwe leven dat ze in hun armen houden en aan de hele wereld willen tonen.

De geboorte van mijn tweeling ging gepaard met duizend-en-één onzekerheden, met gevoelens van angst en verdriet. Tot het moment van euforie zijn we nooit gekomen en het geluk is met mondjesmaat binnengesijpeld in ons leven.

Ik ben Inge en ik wil jullie het verhaal vertellen van mijn premature tweeling Tomas en Matis. Het is een gebeurtenis geweest dat mijn leven heeft veranderd, in alle opzichten. Alles wat ik belangrijk vond is in het niets verdwenen, alles waar ik me zorgen over maakte waren peulschillen in vergelijking met de nieuwe verantwoordelijkheid die ik droeg.

Ik heb altijd veel gepraat over kinderen. Ik werk in het buitengewoon onderwijs en heb ook altijd gezegd dat ik veel kindjes wil. Het liefst van al had ik twee kinderen kort na elkaar en dan nog een 'achterkomertje'. Alles zou ik willen plannen, maar ik wist uit ervaringen van vrienden dat zwangerschap niet te plannen was. Ik liet het achter me en zag wel wanneer het zou komen.

Hetgeen ik wel in de hand kon houden daar hield ik me aan. Ik leefde reeds maanden op voorhand heel gezond. Ik nam tijdig vitamines en lette op mijn voeding. Toen ik half juni hoorde dat ik zwanger was kon het geluk van mij en mijn man Tom niet op. Ik volgde nog strikter gezonde eetgewoontes: geen alcohol, geen frisdrank, veel fruit en groenten, minder vlees, minder snoep,... Ik voelde me al snel erg moe, maar de misselijkheid viel behoorlijk mee als ik ten gepaste tijde iets at.

We zouden in juli op reis gaan. Ik had pas een afspraak bij de gynaecoloog in augustus, maar wilde toch nog voor de reis even op controle; dan maar naar de vrije consultatie. De gynaecoloog stelde me heel wat vragen en nam een echo. Tijdens de echo zei ze "Proficiat..." Ik dacht meteen: "Dat is goed, het hartje klopt". Maar toen maakte de gynaecoloog haar zin af met "... het zijn er twee." Ik schrok me te pletter. Ik zag Tom lachen en zwijgen. Ik zei: "Dat kan niet!", maar het beeld op het scherm naast me bevestigde wat ze zei. De hele dag en de dag erna kreeg ik geregeld de slappe lach. Hoe kon mij dat nu overkomen? De dagen daarna dacht ik dikwijls aan alle risico's die zo'n tweelingzwangerschap met zich meebrengt, maar ik probeerde me daarover te zetten en dat lukte me behoorlijk.

De dagen, weken, maanden gingen voorbij. Mijn zwangerschap verliep vlekkeloos. Ik was wel moe,

---

Elk jaar is het op 17 november 'Internationale dag van de prematuren'.

---

maar mits voldoende eten en slapen voelde ik me best goed. De controles bij de gynaecoloog waren telkens geruststellend, dus ik maakte me weinig zorgen. Ik probeerde zoveel mogelijk te genieten. Aan twintig zwangerschapsweken bleef ik thuis, want de drukte op school kon ik echt niet meer aan. Ook daar kon ik me gemakkelijk in settelen. Sommige dagen deed ik de nodige huishoudelijke taakjes en sliep ik tussendoor. Op andere dagen sliep ik uit en ging ik dan eens in de namiddag weg met een vriendin. Ik wist me goed bezig te houden en mijn buikje werd lekker bol. Veel te vroeg begon ik doopsuiker en geboortekaartjes klaar te maken. Als anderen me ernaar vroegen dan zei ik er altijd bij 'voor het geval ik moet platliggen'.

Eind oktober was er het huwelijk van een vriendin. Ze hadden alles gepland in de Ardennen. Het was een fantastisch weekend. Door de verbouwingen hadden Tom en ik weinig tijd voor elkaar. Ik leefde op mijn tempo en hij werkte hard door, want met twee kleine spruitjes konden we niet boven blijven wonen in ons huis. Tijdens dat weekend konden we echt nog eens van elkaar genieten. Ik straalde... Dat werd me toch meerdere malen gezegd.

De vermoeidheid was het zwaarst om te dragen. Mijn buik werd alsmaar bollier, dat was echt de enige plaats waar ik bij kwam. De jongens (dat wisten we ondertussen al) waren erg actief in mijn buik. Ik had voorheen mama's horen vertellen dat de baby stampst als je stil zit. Bij mij was het helemaal anders: die twee kerels in mijn buik begonnen te stampen en ik kon niets anders dan gaan zitten.

We waren al een tijdje bezig met het zoeken naar gepaste namen. Er was één naam waarvan we heel snel overtuigd waren: Thomas. We hoorden die naam heel erg graag en toevallig betekende die 'tweelingbroeder'. Onze eerstgeborene zou Thomas heten. Weken hebben we nagedacht over de tweede naam, die moest echt wel passen. Ik hoorde graag Ruben. Ik kwam op het idee om Tomas dan zonder h te schrijven zodat beide namen vijf letters, twee klinkers en drie medeklinkers zouden bevatten. Tom hoorde die naam niet zo graag, dus echt overtuigd waren we niet. Begin november kwam Tom op de naam Matthias. Ik vond dat ook een hele mooie naam, maar die was veel te lang en paste niet bij Tomas. Op maandag 16 november zat ik in de namiddag in het boekje 'brieven aan jonge ouders' te lezen. Er stonden verschillende getuigenissen

in. Ik zag plots de naam Matis staan en ik wist het meteen: dit zou Tom ook heel mooi vinden, ik had de tweede naam gevonden. 's Avonds vertelde ik Tom de naam die ik gezien had en zijn blik vertelde me wat ik reeds dacht en wat hij enkele seconden later bevestigde met woorden: we hadden onze twee namen gekozen 'Tomas en Matis'. Het was voor ons een perfecte combinatie met maar één letter verschil. Daar klonken we op.

Op 17 november was het de dag van de prematuren. Ik was toen zesentwintig weken en één dag ver. Ik keek naar het nieuws en zag een meisje dat geboren was met een gewicht van vijfhonderd gram. Ik luisterde naar hun verhaal met het idee dat het mij nooit zou overkomen. Ik zei tegen mijn buik: "Julie kunnen zorgen dat jullie nog even blijven zitten waar jullie zijn." Ik lachte en was overtuigd mijn achtendertigste week te halen. Die nacht veranderde alles. Ik kwam midden in de nacht wakker en voelde vocht lopen tussen mijn benen. Ik stapte uit bed en ging naar het toilet. Ik kroop terug in bed en maakte Tom wakker. Ik zei dat ik me zorgen maakte, want dat ik vruchtwater verloor. Hij stelde me gerust en zei dat het onmogelijk was, want het was veel te vroeg. Ik legde me met enige angst terug neer en viel in zijn armen terug in slaap. De volgende ochtend wakkerde mijn bezorgdheid weer aan toen ik vocht bleef voelen. Ik zei tegen Tom dat ik naar het ziekenhuis zou gaan en dat hij best kon gaan werken. Het zou toch niets zijn en ik nam in elk geval mijn mama mee.

Toen ik met mijn moeder in het ziekenhuis kwam, wees een verpleegster me de weg naar het verloskwartier. Ik stapte dan maar in die richting, maar zei tegen mijn mama dat ik daar helemaal niet hoefde te zijn, het was immers nog veel te vroeg. Ik werd naar een kamertje gebracht waar ik moest wachten. Een vroedvrouw kwam me na een tijdje halen om me te laten onderzoeken. De assistente nam eerst een echo en bevestigde dat beide jongens in orde waren. Dat was al een hele geruststelling. Daarna wist ze mij al snel te vertellen dat ik echt wel vruchtwater verloor en dat ik zou moeten platliggen tot aan het eind van mijn zwangerschap. Ik slikte het nieuws, maar toen het bed meteen voor de deur klaar stond, drong het pas tot me door. Dit was ernstig.

Terug op de kamer belde ik Tom en hij kwam meteen naar me toe. De bezorgdheid was in zijn ogen te lezen. We verbleven nog een hele tijd in het kamertje

en kregen verschillende dokters over de vloer. We kregen te horen dat onze zonen naar de NIC-afdeling gebracht zouden worden als ze werden geboren voor dertig zwangerschapsweken. Die afdeling was in een ziekenhuis aan de andere kant van Brugge. Ik kon blijven rusten in het ziekenhuis waar ik was, maar Tom en ik waren erg eensgezind en wilden meteen dat ik getransporteerd werd naar het andere ziekenhuis.

Ondertussen had ik al een baxter gekregen. Blijkbaar moest ik medicatie krijgen voor de longrijping, voor het geval de jongens te vroeg ter wereld kwamen. Alle informatie kwam zo snel en ik vertrouwde hen en onderging het allemaal maar. Het was een lange slopende dag. In de namiddag werd ik dan eindelijk naar het andere ziekenhuis overgebracht, al liggend, in een ambulance. Ik had nooit gedacht dat ooit mee te maken. Het was een erg onaangename ervaring. Gelukkig slaagde de vroedvrouw erin om me gerust te stellen. Ik weet nog dat ik heel veel praatte, heel veel vragen stelde. Het was mijn manier om ermee om te gaan.

Rond vier uur kwam ik aan in het andere ziekenhuis. Ik werd naar een opnamekamer gebracht en weer werden verschillende onderzoeken gedaan. De hartslag van de jongens werd beluisterd en waren in orde. Ze waren wel heel erg moeilijk te vinden want blijkbaar liepen hun hartslagen behoorlijk gelijklopend en dat misleidde de machine. Het bleek dat ik bij mijn aankomst weeën begon te krijgen. Ik kreeg bijkomende medicatie om de weeën af te remmen. Zelfs op dat moment stond ik er nog steeds niet bij stil dat ik te vroeg kon bevallen. Ik bleef er eigenlijk heel rustig bij, want ik wist dat de stress toch niet goed was voor mijn zonen.

Ik werd uiteindelijk naar mijn kamer gebracht. Ik begon via sms verschillende mensen op de hoogte te brengen van mijn nieuwe situatie. Ik was enorm positief ingesteld. Een vroedvrouw had me de tip gegeven om mijn kamer in te richten als thuis en dus vroeg ik iedereen om foto's, tekeningen, kalenders, planten,... Alles wat me aan thuis deed denken was goed genoeg. In mijn hoofd stond het vast dat dit voor drie maanden mijn nieuwe thuis zou worden. Ik was daar echt van overtuigd en stond er voor de volle 100% achter. Het was even raar om alles in bed te doen, maar daar nam ik toch ook snel vrede mee. Ik zou alles doen om mijn zonen zo ver en zo goed mogelijk op weg te helpen, ik had er alles voor over

en wist dat ook positief denken daar een onderdeel van was. Ik geloofde in de kracht van het optimisme en wist dat dit me door heel wat moeilijke momenten heen zou helpen.

De donderdag was een rustige dag. Ik begon te wennen aan mijn nieuwe leefruimte en maakte met de vroedvrouwen heel wat gezellige praatjes. Ik was van plan nog een hele tijd met hen door te brengen, dus ik kon het best zo aangenaam mogelijk maken. In de namiddag kwam de dokter van de neonatologie langs. Ik had heel wat nuchtere vragen en was me bewust van het feit dat er heel wat fout kon lopen. Ik moest maar denken aan de kinderen op school. De dokter vertelde me dat mijn zonen nu zo'n tachtig procent overlevingskans zouden hebben. Ze vertelde me over beademing en nog zoveel meer. Vooral dat ene cijfer bleef hangen, de rest kon ik niet onthouden. Ik vond tachtig procent toch nog veel, ik had op de één of andere manier heel wat minder verwacht.

Op vrijdag 20 november begon ik 's morgens krampen in mijn buik te krijgen. Ik had voorheen al verschillende malen een maag- en darmontsteking gehad, dus ik dacht dat het weer zoiets was, ondanks het feit dat het helemaal anders aanvoelde. Toen de machine op mijn buik geplaatst werd om de harde buiken te meten werd er niets geregistreerd. Misschien moet ik het in mijn onderbewustzijn wel geweten hebben, maar ik vocht ertegen met alles wat ik in me had. De pijn werd steeds erger en herhaalde zich in de late namiddag om de vijftien minuten. Ik had al de hele dag enorme pijn en toen ik onder ogen moest zien dat het toch weeën waren brak ik. De assistente kwam kijken of ik opening had. Tja, ik had al acht centimeter opening. Alles ging plots heel snel. Er was echt paniek rond mijn bed: er werd bloed getrokken, de schort voor de keizersnede werd klaargelegd, de vroedvrouwen en de assistente liepen in en uit. De gynaecoloog van wacht werd opgebeld. Ik had zo enorm veel pijn dat ik geen tijd had om emoties los te laten. De gynaecoloog kwam eindelijk binnen en vertelde me dat dit niet tegen te houden was en dat ik zou gaan bevallen via een keizersnede. Tom kwam net op dat moment binnen. We wisselden een blik. Hij zag de pijn en de opluchting in mijn ogen. Ja opluchting, omdat ik het nu moest los laten, omdat het mijn verantwoordelijkheid niet meer was en omdat de pijn weldra zou over zijn. In zijn ogen zag ik angst en bezorgdheid. De gynaecoloog vertelde hem wat ze net aan mij verteld had en zei erbij dat hij niet mee mocht naar de operatiezaal. We kregen de kans niet om elkaar iets te zeggen, misschien net de

aanraking van elkaars hand. Ik werd buiten gereden naar het operatiekwartier.

Alles ging zo snel: de opkomende pijn, de lichten die voorbij flitsten in de gang, de steeds nieuwe mensen, weer die pijn. Waarom duurde het zo lang? Ik kreeg een epidurale verdoving, die pijn voelde ik bijna niet. Mensen hielpen me, moedigden me aan, ademden met me mee om de pijn te verslaan. En toen... ging de pijn weg. Ik werd in de operatieruimte gereden. Plots waren alle blauwe mensen groen geworden en droegen ze een masker. Af en toe kwam iemand me iets zeggen en herkende ik ogen. De kinderarts was er ook, kwam me vriendelijk toespreken. Ik voelde niets meer in mijn buik en benen. Nu moest ik op hen vertrouwen, wel tien wildvreemde, onherkenbare mensen. Wat miste ik Tom. Maar toch lukte het me... Iemand kwam naast me staan en gaf haar hand, ik klemde de mijne er rond en vroeg haar niet meer weg te gaan. Ze zei dat ze daarvoor gekomen was. Ik heb nooit geweten wie het was. De vroedvrouw die al de hele namiddag bij me was, stond aan de andere kant.

Tomas was geboren. Het bleef zo stil. Ik probeerde gehuil te horen, heel goed te luisteren, maar dat kwam niet.

En dan begon het... Ik kreeg het nieuws dat Tomas ingedaald was en dat een keizersnede niet meer tot de mogelijkheden behoorde. Ik moest luisteren naar de gynaecoloog. Ze zei om diep in te ademen en te persen. Dat probeerde ik, maar ik voelde niets. Deed ik het wel goed? Ik kreeg te weinig lucht, moest naar adem happen en nog eens. Dan moest ik weer wachten want de wee was blijkbaar over. Even rust, een rustige ademhaling terug zoeken. De gynaecoloog zei dat ik de eerste keer langer moest duwen na een diepe hap lucht. Ze zei dat er weer een wee begon. Persen! Met alles in mijn lijf perste ik, maar ik voelde het niet. Wel zes mensen stonden me aan te moedigen en zeiden dat ik het goed deed. Ik kreeg wat vertrouwen. De wee was over. Ik werd aangespoord om rustig te zijn en kreeg instructies. Nu moest ik ervoor gaan... Ja, het begon weer, zeiden ze. Ik hapte en perste keihard. Ik voelde het bloed in mijn hoofd en de zuurstof uit mijn hoofd stromen. Plots hoorde ik een vloeistof op de grond kletsen en zag ik de gynaecoloog iets van tussen mijn benen nemen en aan de kinderarts geven. Het bleef zo stil. Ik probeerde gehuil te horen, heel goed te luisteren, maar dat kwam niet. De gynaecoloog zei me dat ik moest rusten. De tweede lag blijkbaar in stuit en zou met zijn poep eerst komen. Ik moest nu echt mijn best doen en goed persen. Ze zeiden dat de wee begon. Ik nam een grote hap lucht en

perste... keihard en lang. Ik hoorde iets zeggen over een poepje. Weer hapte ik lucht en perste ik. En dan... leek het plots gedaan. Ik besepte niet dat ook mijn tweede zoon geboren was, had hem niet zien doorgeven.

Heel wat mensen gingen weg naar een ruimte naast de mijne. Ik zag enkel de gang. Daar waren mijn baby's. Ik vroeg me bijna niet af hoe het met hen ging. Het vertrouwen in mijn zonen en de dokters was enorm groot. Ik hield er zelfs geen rekening mee dat er iets zou kunnen fout gaan. Met mondjesmaat kwamen groene gezichten naar me toe om me proficiat te wensen. De gynaecoloog kwam me iets vertellen van een kleine prik en ging toen weg. Ik lag daar plots bijna alleen, met misschien nog drie mensen bij me. De assistente zei me dat ze de moederkoek probeerde weg te halen. De gespannen sfeer werd gemoedelijk. Ik vond de rust om weer te praten, om te vragen wat er ging gebeuren. Af en toe kwam er iemand uit de andere ruimte naar me toe en zei 'proficiat' of 't is goed'. De grote, mannelijke kinderarts zei dat ze bezig waren met mijn baby's. Zijn oprechte glimlach straalde uit z'n ogen en maakte me een beetje rustig.

Dan kwam de paniek weer op. De moederkoek wilde niet komen. Dokters werden gebeld, belden terug. Ik lag daar maar met mijn benen open. De tijd kroop, het leek uren te duren. Een man kwam uit de gang en zei dat mijn baby's zouden komen. Ik werd omhoog gezet om de jongens te kunnen zien. Op dat moment kwam de andere gynaecoloog binnen. Ze kwam de moederkoek weghalen. De tafel waarop ik lag werd terug omlaag gezet. De kinderarts kwam me zeggen dat alles goed verlopen was. Ze had een grote couveuse op wielen bij zich met mijn zonen in. De jongens lagen samen. Ze vroeg me naar de namen en die moest ik natuurlijk spellen want Tomas zonder h en de schrijfwijze van Matis is toch wel bijzonder. Ze schreef de namen van mijn zonen op haar broek. Ze legde me uit dat Tomas vooraan lag en Matis erachter. Ik zag een piepkleine voet aan een mager beentje bewegen. Dat moest wel Tomas zijn, ik herkende zijn activiteit. Toen werd de couveuse weggereden.

Het wegnemen van de moederkoek en de curretage duurden een eeuwigheid. Steeds meer mensen verlieten de operatiezaal en zeiden goedendag. Uiteindelijk bleef ik over met één enkele man. De hartslag- en bloeddrukmeter werden weggenomen.

Mijn benen werden platgelegd want ik voelde ze echt niet. Weer werd ik door gangen gereden en in een andere ruimte werd ik omgekleed en terug in een bed gelegd. Ik werd zelfs toegedekt. De man belde iemand op om me te komen halen. Enkele minuten later stond ik voor twee deuren en zei hij: 'Ik denk dat je man mee is.' De deuren gingen open en nog nooit in mijn leven was ik zo intens gelukkig om Toms' vertrouwde gezicht terug te zien. Hij keek zo bezorgd, maar deed de rust in mij terugkeren.

De rest van de avond kwam als een douche over me heen. Ik weet wat er gebeurd is, maar er bleven me geen flarden bij. Enkel het bezoek aan Tomas en Matis laat op de avond herinnerde ik me nog. Die kleine, tere lijfjes, de handjes, de voetjes, nageltjes,... Matis lag er redelijk knus en rustig bij. Hij schoof zijn poepje heen en weer. Het beeld van Tomas die er volledig uitgestrooid en onrustig bij lag is me altijd bijgebleven. Hij stampte in het rond. Hun bewegingen herkende ik uit mijn buik. Dit waren echt mijn zonen! De dokter vertelde het één en ander over hun opname, maar ik heb nauwelijks onthouden wat. De maten en gewichten die bleven me bij: Tomas was 35 centimeter lang en woog 820 gram, Matis was 35 centimeter lang en woog 930 gram. Zo klein, zo broos... Meer woorden kon ik er op dat moment niet voor vinden.

De zware dag zat erop en dat maakte me gelaten, ik had het doorleefd. Ik was in enkele dagen tijd veranderd van een gelukkige zwangere vrouw naar moeder van twee premature zonen. Ik had zoveel stappen overgeslagen en het voelde gewoon niet goed. Dit was niet het geluk van een pril en nieuw gezin, dit was pijnlijk en overspoelde me met angst en twijfels. Ik wist heel goed dat het nog allemaal moest beginnen...

.... Tomas en Matis hebben een hele weg afgelegd, met veel vallen, maar telkens met weer opstaan. Ik ben heel trots op mijn zonen, het zijn vechters. Ze hebben het leven echt verdiend en ze moeten in hun leven eigenlijk niets meer bewijzen, toch niet voor mij. Het ademen, het eten, het maken van stoelgang,... niets neem ik als vanzelfsprekend. Hun motorische en mentale ontwikkeling, de blik in hun ogen, hun lach,... alles is bijzonder.

Doorheen de hele opname in het ziekenhuis heb ik een helse 'rollercoasterride' gemaakt en dan te bedenken dat ik helemaal niet van achtbanen hou. Ik wil mijn ervaringen en gevoelens delen, omdat ik niet de enige ben met een dergelijk verhaal. Ik wil jullie laten kennismaken met een harde realiteit, een wereld die de mijne niet was, maar wel geworden is. Het beheerst tot op de dag van vandaag mijn denken, mijn doen en mijn zijn.

Alles wat mijn zonen verwezenlijken is een mijlpaal en bekijk ik vol bewondering en respect. Het is genieten vandaag, maar toch nog steeds met een klein bang hartje, want in mijn hoofd en hart zijn diepe wonden geslagen. Ik heb beleefd hoe kostbaar en broos het leven is. Elke dag opnieuw pluk ik de dag, niets is belangrijker dan genieten omwille van en met de mensen om mij heen. De tranen van pijn en verdriet zijn tranen van geluk geworden. Ik heb altijd geloofd in de kracht van positief denken en ik ben ervan overtuigd dat het die kracht, heel veel vechtlust en een beetje geluk is, dat ons gebracht heeft waar we nu zijn.

Tomas en Matis, 7 maanden

